

fuisse solutam loco primitiarum, etiamsi non fuisset prima, quæ collecta vel maturata fuerat, vel debuisse esse primam partem, quæ ex tali cumulo extraheretur, vel certe tunc locum habet, ut ex optimis fructibus pars aliqua eligeretur, quæ pro primitiis penderetur.

13. *Quæ causa offerendi primitias in lege veteri.* — Quarto, habebat hæc primitiarum oblatio peculiarem determinationem in illa lege ex parte causæ, tum quia non tantum offerebatur in recognitionem generalium beneficiorum Dei, qui et terram ipsam hominibus dedit, et fructus ejus multiplicat, sed specialiter in memoriam peculiarium beneficiorum illi populo collatorum, tam in liberatione de terra Ægypti, quam in donatione terræ promissionis, ut ex allegatis locis constat, præsertim Deut. 26; tum etiam quia peculiariter applicatæ fuerunt primitiæ Aaron et filiis ejus, Num. 18. Rationem autem illius applicationis reddit divus Thomas, d. art. 4, quia primitiæ singulariter offerebantur tanquam supremo benefactori; et quia sacerdos est sequenter et specialis intercessor ad Deum pro populo, ideo peculiariter et in signum majoris dignitatis applicatæ fuerunt sacerdotibus. Levitis autem tanquam inferioribus decimæ donatæ fuerunt; ipsi vero etiam decimas decimarum sacerdotibus tribuebant, quæ nomine etiam primitiarum aliquando in Scriptura appellantur. Et hæc de veteribus primitiis nostræ intentioni sufficiunt; alia legi possunt in Abulensi, et aliis expositoribus veteris testamenti.

14. *In lege gratiæ est præceptum solvendi primitias.* — Ultimo ergo dicendum superest de tempore legis gratiæ. De quo primo certum est latum esse in Ecclesia Christi præceptum aliquod, solvendi primitias Deo. Ita docent Theologi omnes, et Canonistæ; et Glossa supra citata, in c. 13, q. 2, primitias æquiparat decimis quoad præcepti obligationem, et idem tradit Glossa, in cap. 1, de Decimis, verb. *In primitiis*, et colligitur ex Hieronymo, in eodem textu relato. Et hoc ad minimum affirmat Malach. 3, et refertur in c. *Revertimini*, 16, q. 1. Idemque supponit Gregorius VII, in c. *Decimas*, 16, q. 7; et Origenes, dicta hom. 41 in Num.; et Ambrosius, serm. 33. Favent etiam Concilium Arelaten. III, c. 9, et Concilium Forojulii, cap. 14.

15. *Hoc præceptum non durat in Ecclesia ex vi legis veteris.* — Secundo vero etiam est certum, hoc præceptum non durare in Ecclesia ex vi præcepti legis veteris; quia (ut osten-

dimus) illud non fuit morale, seu naturale, sed mere positivum, sive judiciale fuerit, sive (quod magis videtur) cæremoniale: at illa lex quoad utraque præcepta cessavit, ita ut nec observari possit ratione antiquæ obligationis, nec retineri, seu renovari quoad cæremonias, quæ specialiter ad illum populum pertinebant. Unde fit ut solutio primitiarum, quæ in nova lege retinetur, abstrahat ab omni peculiari determinatione veteris legis, quia non præcipiuntur primitiæ in recognitionem beneficiorum liberationis ex Ægypto, aut donationis terræ promissionis, sed præcipue ad Ecclesiæ sumptus, et consequenter in recognitionem quasi naturalem beneficiorum Dei, et providentiæ ipsius. Nec determinatio quantitatis primitiarum olim introducta, modo a Hieronymo relato, nunc durat, sed omnino arbitraria est. Nec applicatio specialis sacerdotibus facta nunc retinetur, sed indifferenter primitiæ, cum decimis, clericis, ecclesiis, et pauperibus dispensantur. Denique hæc primitiarum solutio non videtur nunc in Ecclesia retineri per modum propriæ oblationis, quæ directe et proxime Deo fiat, sed per modum tributum ad onera Ecclesiæ sustentanda, quia, ubicumque in jure fit mentio primitiarum, in hunc finem præcipue instituta esse declaratur, eodem modo quo decimarum solutio, nec in Ecclesia est aliquis usus aliter offerendi primitias in templo vel ad altare. Et ita omnia, quæ in illo præcepto veteri cæremonialia fuerunt, in lege nova cessarunt. Et consequenter sublata est illa multiplex primitiarum oblatio, quia tota illa in cæremoniarum ritu fundabatur. Quamvis non propterea prohibitum sit, quin manipulus spicarum vel aliorum fructuum possit in Ecclesia offerri, vel suspendi in signum gratitudinis et gratiarum actionis, dummodo ex devotione, non ex ritu legis id fiat, quia illud per se morale est, et nullum vestigium superstitionis habet.

16. *Obligationem primitiarum posse consuetudine variari et auferri.* — Tertio, hinc constat obligationem hanc solvendi primitias, posse consuetudine non solum minui, variari et augeri, sed etiam omnino auferri. Quod affirmant Doctores in 1 puncto citati, contra Rebuff. et Andream Hisp. Estque sententia communis, et clara quoad priorem quidem partem; quia in tali præcepto nulla quantitas determinata est; ergo de se est arbitraria; ergo potest consuetudine determinari; ergo et variari, vel in diversis locis, vel in eodem, pro diversis temporibus; nam humanæ con-

suetudines sunt variabiles, etiam sine malitia. Quoad alteram vero partem patet, quia consuetudo potest prævalere contra legem humanam. Idem a fortiori constabit ex his, quæ de decimis statim dicemus, est enim eadem ratio. Unde, quia (ut dixi) primitiæ hoc habent commune cum decimis, quod propter sustentationem ministrorum exigantur, semper subintelligendum est tunc valere dictam consuetudinem, quando ad sustentationem ministrorum primitiæ non sunt necessariae, nec ad alia Ecclesiæ onera sustentanda; tamen, quia regulariter satis provisum his est, aut provideri potest per alias oblationes, et decimas, et possessiones, seu redditus ecclesiasticos, ideo, moraliter loquendo, talis consuetudo valet. Imo ex communi sententia Doctorum, in hac materia pro regula hujus obligationis habenda est tam quoad gradum obligationis, quam quoad quantitatem solvendam, et quoad personas quæ ad primitias solvendas obligantur, et quoad loca vel personas quibus reddendæ sunt, ut sumitur ex Innocentio et aliis, in c. 1 de Decimis; Sylvest., verb. *Decima*, quæst. 1, circa finem, ubi alios refert; unde quæ de Decimis quoad hanc partem dicturi sumus, ad primitias poterunt applicari.

CAPUT IX.

DE PRÆCEPTO SOLVENDI DECIMAS, AN SIT IN EVANGELICA LEGE.

1. *Præceptum hoc est in Ecclesia, et ad virtutem religionis pertinet.* — Præceptum hoc esse nunc in Ecclesia, tanquam certum supponimus; quinque enim Ecclesiæ præcepta fidelibus communia, etiam inter ipsa fidei rudimenta traduntur, et quintum eorum est de decimis solvendis, sicut de primitiis diximus; et statim allegabimus jura in quibus fundatur. Deinde præceptum hoc ad religionis virtutem pertinere, supponit divus Thomas 2. 2, quæst. 87, et cum eo Theologia omnis. Quod non caret aliqua difficultate, quia videtur potius pertinere ad justitiam; sed explicando modum et fundamentum illius præcepti, explicabimus quomodo id verum sit. Nunc solum supponimus tanquam manifestum, hoc præceptum trahere necessitatem suam a virtute religionis, et a quibusdam actibus ejus, tanquam ex primaria radice. Dictum est enim ad officium religionis pertinere, ut sit in Ecclesia sacrificium, et cætera omnia, quæ ad illius religio-

nem, et debitum cultum communem et publicum, Dei necessaria sunt, ad quem etiam pertinent omnia sacramenta et sacramentalia. Hinc ergo factum est, ut in christiana republica sint maxime necessarii ministri ad hoc sacrificium, et ad hunc Dei cultum specialiter deputati, quibus consequenter spiritualis cura, et regimen animarum peculiariter commissum est, quia medio sacrificio et sacramentis, simul cum vera fide et verbo Dei, animarum salus procuratur.

2. *Quale fuerit in Ecclesia instituendi decimas fundamentum.* — Duo distinguunt Doctores in decimis. — Hoc ergo fuit primum decimarum fundamentum: nam hi Ecclesiæ ministri corporali sustentatione indigent, et non debent a divino cultu et aliis spiritualibus muneribus abstrahi, ut sibi necessaria ad vitam transigendam procurent; tum quia neque id erat decens, vel conveniens ad divinum cultum, neque ad bonum animarum erat utile; tum etiam quia ratio postulat ut qui laborant aliis spiritualia ministrando, ab eisdem corporaliter alantur, unde est illud Pauli, 1 ad Cor. 9: *Si nos vobis spiritualia seminamus, magnum est si carnalia vestra metamus?* et juxta alia testimonia et jura, quæ infra referemus. Hinc Doctores omnes duo distinguunt in decimis solvendis: unum est, ut ministris ecclesiasticis congrua sustentatio tribuatur; aliud est, ut ad hunc finem designetur decima pars fructuum, et illa reddi præcipiatur. Nam primum de se abstrahit a quota parte, ut vocant; posset enim esse major vel minor ad sustentandos ministros necessaria. Unde, si de illa tantum congrua sustentatione sermo esset, vel nihil vel parum difficultatis haberet, quia ex suppositione facta, et ex tali statu republicæ fidelis, ratio ipsa naturaliter dicitur illam sustentationem esse debitam, lege non tantum religionis, sed etiam naturalis justitiæ, ad quam pertinet illud Pauli, citato loco: *Quis militat suis stipendiis unquam?* Et illud: *Non alligabis os bovi trituranti?* Et illud: *Qui in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt, edunt: et qui altari deservit, cum altari participat.* Hic autem non de sustentatione in genere, sed de propria decima tractamus.

3. *Triplex decimarum distinctio proponitur.* — Est igitur quæstio an præceptum solvendi decimam partem fructuum naturale aut positivum, divinum aut humanum sit. Quia vero, ad intelligendas opiniones et ad claritatem materiæ, oportet terminos exponere, ideo advertere necesse est, duplices, vel triplices de-

cimas solere distingui; scilicet, prædiales et personales, quibus Hostiensis, in principio hujus materiæ, in Summa, mixtas addit, quem Angel., Sylvester et alii secuti sunt; et late Navar., cons. 1, de Decim. Prædiales dicuntur, quæ ex fructibus provenientius ex terra seu prædiis resultant, ut sunt frumentum, vinum et oleum, et sub his etiam continentur omnes fructus arborum, et olera, et si qua sunt similia. Personales dicuntur, quæ ex lucro per negotiationem, vel per quamcumque actionem personæ comparato solvuntur, juxta c. *Ad Apostolicæ*, et c. *Non est*, et c. *Pastoralis*, de Decimis, ut ex mercatura, venatione, opificio, et similibus: in his enim exempla posuit Augustinus relatus in cap. *Decimæ*, 16, quæst. 1. Mixtæ dicuntur, quæ ex fructibus animalium debentur, ut ex ovibus, et similibus, sive sint foetus ipsi, sive lana, caseus, et similia. Vocantur autem hæ mixtæ, quia non proveniunt ex solis prædiis, sed ex illis simul cum industria hominum.

4. *Mediæ decimæ impugnantur.* — Fortasse tamen hoc membrum non est necessarium, quia nullæ ferè sunt prædiales decimæ, quæ juxta illam considerationem non possint dici mixtæ, quia nulli essent terræ proventus, si industria hominum ad illos non cooperaretur, plantando, rigando, triturando, quibus modis cooperatur homo ad fructus animalium, custodiendo, pascendo, etc. Et quamvis negari non possit, quin circa animalia major industria et custodia hominum requiratur, tamen in ipsis prædiis hoc ipsum reperitur, majorem enim industriam requirunt segetes, quam arbores; et inter arbores majorem olivæ quam poma. Unde jurisperiti ipsos prædiales fructus distinguunt in naturales et industriales, ut notavit Covar., l. 1 Var., c. 3, n. 6, cum Glos., in l. *Divortio*, verb. *Fructus*, ff. *Solut. Matri*. Non quia in prioribus nulla sit necessaria industria, et in posterioribus nihil operetur natura, sed quia in illis multum facit natura eum parva industria; in his vero multa industria necessaria est ut juvetur natura; et ita fructus arborum vocant naturales, segetum industriales, et oleum inter industriales ponunt, ut patet ex Bart., in l. *Ex diverso*, c. de *Rei vendi*. Et eadem ratio est de vino, ut indicatur in l. *Si ejus*, ff. de *Leg.*, 1. Et hoc modo etiam lac, lana, et animalium foetus inter industriales fructus numerantur a Bart. supra, et Bald., in l. *Ancilla*, c. de *Fur.*; et Panor. in c. *Gravis*, de *Restit. spoliat.* Qui addunt alios fructus, quos civiles vocant, ut pensiones domorum,

et similes, quos tamen Bald. industriales etiam vocat, in l. ult., c. de *Usuris et fructibus legatorum*. Omnes ergo decimæ horum fructuum prædiales censendæ videntur, nisi velimus tot membra decimarum distinguere, quot fructuum distinguuntur; unde Glos., in d. c. *Ad Apostolicæ*, duo tantum membra ponit, et animalium decimas inter prædiales computat, eamque communiter approbati testatur Navar., d. cons. de *Decimis*, n. 8. Et habent fundamentum in textu: nam duo tantum membra ponit; constat autem apud omnes, illas decimas non esse personales. Et ad tollendam ambiguitatem, contra personales decimas, posent distingui decimæ reales, quæ omnes dictas comprehendant, ut indicavit Tyndarus, tract. de *Decimis*, n. 4. Differentiaque inter eas est, quia personales sunt ex lucris provenientius ab actionibus mere personalibus, ut sunt corporales, et artificiales omnes, vel doctrinales; et inter has etiam venatio et piscatio computantur, ut notavit Innocentius, in c. *Non est*, de *Decimis*; et Tyndar. supra. Reales vero, seu prædiales, sunt ex bonis provenientius a rebus distinctis a nobis, quas possidemus. Interdum autem, brevitas causa, utemur nomine mixtarum, ad significandas decimas ex fructibus animalium, ubi specialis difficultas circa eas occurrerit. Non est autem semper facile discernere an aliqua decima sit realis, vel personalis, cum tamen id multum intersit ad sciendum cui solveuda sit. Sed hoc pendet ex dicendis, et præcipue in cap. 19 explicabitur.

5. *Prima assertio: præceptum solvendi decimas non est de puro jure naturali.* — *Ante legem scriptam nullum erat præceptum decimarum.* — *Abraham quas ob causas solverit decimas.* — His positis, de præcepto solvendi decimas unum constat apud omnes, scilicet, non esse de puro jure naturali, secluso omni positivo divino et humano, quia nulla ratio naturalis dicat necessarium esse ad honestatem morum dare decimam partem proventuum sacerdotibus, ad suam sustentationem, quia nec certum, nec evidens est, illam copiam esse illis necessariam, aut esse justum stipendium. Unde hoc non solum est verum loquendo de lege naturæ, qualis in pura natura esse potuisset, sed etiam loquendo de lege connaturali fidei, seu rationi illustratæ per fidem. Neque etiam hoc solum fundari potest in hoc, quod ipsemet ritus sacrificii et sacerdotii, ut sic, non est ita necessarius ex puro jure naturali, quin aliquo etiam jure positivo divino,

vel fortasse jure gentium fuerit introductum; sed etiam procedit, facta suppositione talis status sacerdotalis, ad cultum Dei et ministerium cæterorum fidelium ordinati: nam etiam hoc modo ex puro discursu rationis non sequitur obligatio reddendi illam quotam partem, sed solum convenientem sustentationem. Et ita ante legem scriptam nullum fuit præceptum de Solvendis decimis, ut docuit D. Thomas 2. 2, q. 87, art. 1, ad 2, ideoque in Scriptura de toto illo tempore non legimus obligationem aliquam solvendi decimas ex præcepto: nam, licet Gen. 14, Abraham decimas dederit Melchisedech, non constat id fecisse ex obligatione, sed ex gratitudine, vel reverentia, ac devotione, et gratiarum actione pro victoria in bello parta, et in recognitionem dignitatis, et sacerdotii Melchisedech, et fortasse spiritu prophetico, ut Christum in sua figura veneretur, juxta doctrinam Pauli, ad Heb. 7. Similiter, licet Gen. 28 Jacob obtulerit Deo decimas, dicens: *Cunctorum quæ dederis mihi, decimas offeram tibi*, tamen ipse modus offerendi ex voto (ut recte notarunt Hugo de S. Victor. infra citandus, et Abul. ibi) ostendit, non fuisse ex obligatione, sed ex devotione et spontanea promissione. Præterquam quod illa decimarum solutio alterius rationis et considerationis fuit, ut infra probabo. Utrumque autem modum offerendi decimas in Dei cultum, scilicet, et ex voto, et in gratiarum actionem pro aliqua victoria, fuisse etiam inter gentiles usitatum, ex humanis historiis constat, quas breviter indicat Cæsar Bar., tom. 1, anno Christi 57, n. 74; et plura Azor, l. 7 Instit., c. 34, q. 2; Salmer., tom. 4, in *Evang.*, p. 3, tract. 34; et videri potest Plin., l. 19, c. 14; Plutarch., in *Problemat.*, c. 16. Hæc vero omnia non indicant naturale præceptum, sed ad summum consonantiam cum lege naturali. Et quamvis in contrarium referri soleant Innocentius, in c. ult. de *Parochiis*, et Hostiensis, in Sum., tit. de *Decimis*, § 7, et Panor., in c. *In aliquibus*, de *Decimis*, et alii, quos refert Covar., l. 1 *Variar.*, c. 17, n. 2, § *Et præter has*, tamen neque illi satis declarant de quo jure loquantur, sed confuse valde tractant de jure divino, neque illa sententia in illo sensu intellecta, probabilitatem aut verisimilitudinem habet, nec rationem aut testimonium cui respondere necessarium sit.

6. *Secunda assertio: in lege veteri datum est divinum præceptum de solvendis decimis.* — Secundo, constans et certum est, in lege veteri fuisse datum divinum præceptum de

solvendis decimis sacerdotibus et Levitis: res est notissima, Exod. 22 et 23, Levit. 27, etc. Duo autem circa præceptum illud declarare necesse est: primum, an fuerit datum de solis decimis prædialibus, vel etiam de personalibus. Nonnulli enim Canonistæ, ut Innocentius, Panormitanus, et alii, indicant de utrisque datum esse illud præceptum, quatenus aiunt etiam nunc præceptum solvendi decimas personales esse de jure divino. Tamen D. Thomas 2. 2, q. 87, art. 2, ad 1, docet tantum decimas prædiales fuisse tunc præceptas, quia de personalibus nullum invenitur datum præceptum, et eo ipso quod in lege datum non est, recte colligitur non fuisse, quia non erat naturale, ut dictum est; et idem colligo ex Philone, lib. de *Sacerdotibus honorandis*, ubi post explicatum usum Judaici populi de solvendis decimis subdit: *Et hæc quidem solvuntur ex privatis possessionibus*. Sub prædialibus autem mistas comprehendere intelligendum est, ut diserte explicatur Levit. 27: *Omnes (inquit) decimæ terræ, sive de frugibus, sive de pomis arborum, Domini sunt*. Sub quibus etiam minimi fructus comprehenduntur, juxta illud Luc. 11: *Decimatis mentham, et rutam, et omne olus*. Et additur in prædicta lege: *Omnium decimarum bovis, et ovis, et capræ, quæ sub pastoris virga transeunt, quicquid decimum venerit, sanctificabitur Domino*: quod etiam de quibuscumque foetibus, et fructibus aliorum animalium intelligendum est. Unde Lucæ 18, Pharisæus ille dicebat: *Decimas de omnium quæ possideo*. Ubi etiam notari potest quod, licet se maxime laudare cuperet, non dixit: *Decimas de omnium, quæ lucrer vel acquiror*: quod est signum prædiales, non personales decimas fuisse tunc præceptas. Atque hac sententia vera est et communiter recepta, ut videre licet in Soto, l. 9 de *Just.*, q. 4, art. 2; Covar., Gutierrez, et aliis quos infra referemus; et tenuit etiam Hostiens., in d. § 7.

7. *Prima sententia, astruens præceptum de decimis esse ceremoniale, non vero judiciale nec morale.* — *Probatur.* — *Confirmatur, ex eo quod illud præceptum erat significativum.* — Alterum explicandum circa illam legem, est an præceptum illud decimarum fuerit judiciale, vel ceremoniale. Suppono enim ex materia de legibus notam distinctionem triplicium præceptorum illius legis, moralium, judicialium et ceremonialium. Suppono etiam præceptum decimarum non fuisse pure morale, ut ex prima assertione manifestum est,

quia præcepta moralia dicuntur, illa quæ sunt de lege naturæ; in hoc autem præcepto specialis determinatio addita fuit ex jure divino positivo, ad quod pertinebant præcepta judicialia et cæremonialia. Inquirimus ergo sub quo illorum membrorum contineretur hoc præceptum; videri autem potest esse præceptum cæremoniale, quia erat præceptum pertinens ad virtutem religionis; omnes autem actus religionis sub cæremoniis merito comprehenduntur; ergo præceptum de tali actu cæremoniale erat, quia præceptum cæremoniale nihil aliud esse videtur quam præceptum de cæremonia religiosa. Item præceptum illud significationem aliquam habebat, quod etiam erat proprium cæremonialium præceptorum. Assumptum patet, quia denarius est numerus perfectus; unde qui decimam sacerdoti solvit, dum novem tantum partes retinet, imperfectionem suam profitetur, ut notavit Philo, libr. de Congressu quærendæ eruditionis gratia, ad medium, et ita etiam populus ille, solvendo decimam, imperfectionem sui status, et perfectionem per Christum expectandam præfigurabat: et Paulus, ad Hebræos 7, perfectionem Melchisedech indicatam dicit in eo, quod Abraham ei decimas solvit: *Invenimini* (inquit) *quantus sit hic, cui et decimas dedit de præcipuis Abraham Patriarcha*, quæ perfectio in Christo præcipue futura significabatur, ut ibidem exponit divus Thomas, et latius 3 part., quæst. 31, art. 8. Accedit quod divus Thomas 1. 2, quæst. 104, art. 4, reducens præcepta judicialia ad quatuor membra, nullum assignat sub quo possit hoc præceptum contineri; et in 3 part., q. 65, art. 1, ad 7, decimas ponit inter sacramenta vetera; at vero præcepta sacramentorum cæremonialia erant, juxta doctrinam ejusdem Sancti 1. 2, q. 101, art. 4. Ergo præceptum decimarum erat cæremoniale, quoad quotam. Atque ita sensit Henric., Quodlibet. 4, quæstione 28.

8. *Vera D. Thomæ et aliorum sententia, esse judiciale quoad determinationem partis decimæ.* — Nihilominus D. Thomas, d. quæst. 87, art. 4 (quam Soto, Aragon., Valentia, et alii sequuntur, et Astensis, in Sum., 2 part., lib. 6, num. 35), docet præceptum illud fuisse judiciale, quoad determinationem partis decimæ. Ratio est, quia præcepta judicialia dicebantur, quæ ad debitum ordinem, et æquitatem inter partes illius populi servandam ordinabantur, ut late D. Thomas declarat, 1. 2, quæst. 104. Præceptum autem decimarum

ordinabatur ad constituendam æquitatem quamdam inter homines illius populi, secundum specialem et determinatum modum, quem sola naturalis ratio non dictabat ut necessarium; erat ergo ex præceptis judicialibus. Minor declaratur, quia imprimis tribus Levi non habuit partem cum aliis tribubus in divisione terræ, quoad prædia et possessiones, et ideo oportuit aliquo modo illud recompensari, quod factum est per solutionem decimarum. Deinde quia Levitæ et sacerdotes ministrabant populo; et ideo ratio etiam postulabat ut a populo alerentur, solutis decimis, juxta illud Numerorum 18: *Et dedit Levi decimas Israel in possessionem pro ministerio, quo serviunt mihi*; et infra: *Nihil aliud possidebunt, decimarum oblatione contenti, quas in usus eorum et necessaria præparari.* Item Deuter. 10 et 18. Præterea præceptum illud non fuit primo et per se datum propter significationem, sed propter convenientem ordinem illius reipublicæ; consequenter autem, vel indirecte, habere potuit significationem supra positam, nam id etiam præceptis judicialibus convenit. Tandem cæremonialia præcepta ita cessarunt, ut renovari non possint per legem humanam. Præceptum autem decimarum retentum est in Ecclesia, ut videbimus, quod in judicialibus præceptis fieri potest, ut constat ex D. Thoma, d. q. 104, art. 3; ergo signum est, esse judiciale.

9. *Secundam sententiam amplectitur auctor, et ad primum fundamentum respondetur.* — *D. Thomæ loca explanantur.* — Ad rationem igitur in oppositum respondemus, si consideretur actus solvendi decimas, quatenus ad cultum Dei ordinatur, aliquid sine dubio participare de cæremonialibus præceptis, ut dixit etiam D. Thomas, Quodlib. 2, art. 8. Quia vero actus solvendi decimas immediate, et quasi ex objecto proximo, pertinet ad justitiam, ad religionem autem quasi remote, quia formaliter non continet ipsum cultum Dei, sed ad illum ordinatur, ideo magis censetur illud præceptum judiciale, quam cæremoniale. Et sic dixit D. Thomas 2. 2, quæst. 85, artic. 3, ad 3, decimas non offerri Deo immediate, sed ministris divini cultus, et ideo non esse oblationes neque sacrificia. Unde etiam in rigore, et proprietate sermonis, decimarum solutio non potest dici proprie cæremonia, nam sustentatio ministrorum non est cæremonia, ut per se patet: determinatio autem ad talem modum non fit propter cæremoniam, sed propter quamdam prudentem legis moralis

determinationem. Quod autem dicebatur de significatione, jam solutum est; nam facile potuit nunc retineri ille usus sine illa significatione. Nihil autem impedit quod nunc etiam significet imperfectionem populi laici respectu sacerdotalis. Ad primum autem locum D. Thomæ, respondetur præceptum hoc reduci ad illud membrum ordinis debiti inter principes et subditos; hunc enim judicialia præcepta constituebant, et inter principes possunt sacerdotes numerari, quod eleganter sensit Philo supra, dicto lib. de Sacerd. honor., ubi, explicato præcepto decimarum, subiungit: *Ex his liquet juxta legis judicium sacerdotes æquiparari honore ac majestate regibus, siquidem illis tanquam principibus conferri tributa imperat.* In altero vero loco tertiæ partis, late utitur divus Thomas nomine sacramenti, pro quocumque signo sacro; sic enim loquitur Hugo de S. Victor., 1 de Sacram., p. 12, c. 10, quem ibi D. Thomas interpretatur; et ideo juxta illius modum loquitur.

10. *Tertia assertio: præceptum solvendi decimas, quo sensu est de jure naturali, et divino evangelico.* — Tertio, principaliter dicendum est fidelibus christianis datum esse præceptum solvendi decimas. Hoc in genere sumptum, certissimum est ac de fide. Quia vero in decima duo distinximus, scilicet, congruam sustentationem clericorum, quæ vocari potest decima sustentationis, et determinatio tantæ partis, quæ vocatur decima quotæ, ex diversis fundamentis utrumque probandum est: nam quoad primum, solutio decimarum de jure naturali rigoroso est, ut in principio diximus. Est etiam de jure divino evangelico quasi confirmante et explicante jus ipsum morale; quod aperte docuit Paulus, 1 ad Corinth. 9, ubi prius jus naturæ declarat, dicens: *Quis militat suis stipendiis unquam?* et pluribus aliis similibus verbis. Deinde evangelicum ostendit, dicens: *Ita et Dominus ordinavit iis qui Evangelium annunciant, de Evangelio vivere.* Significavit autem hoc Christus Dominus, Luc. 10, dicens: *In eadem autem domo manete, edentes et bibentes quæ apud illos sunt; dignus est enim operarius mercede sua.* Idem docuit Paulus, 1 ad Timoth. 5, dicens: *Qui bene præsent præbyteri, duplici honore digni habeantur, maxime qui laborant in verbo et doctrina; dicit enim Scriptura: Non alligabis os bovi trituranti, et dignus est operarius mercede sua.* Ubi Ambrosius et aliqui interpretes per duplicem honorem intelligunt exteriorem

reverentiam, et sustentationem; Chrysostomus autem ibi, homil. 15, de solo honore subsidii verba intelligit, sed illum futurum dicit esse duplicem, id est, non solum sufficientem, sed etiam abundantem, juxta phrasim Scripturæ: *Duplici contritione conteret eos, Jer. 16, id est, magna. Oportet enim* (inquit) *doctoribus necessariis affatim ministrare, ne deficient, neque solvantur, neque minimis occupati, magnis seipos atque alios privent.* Gregorius autem, hom. 17 in Evangelio, duplicem honorem declarat subsidii convenientem in terris, et condigni præmii in cælis: *Ut hic* (inquit) *de labore prædicationis merces inchoetur, quæ ibi de veritatis visione perficitur.* Quocumque autem modo illa verba exponantur, in eis naturale et evangelicum præceptum de congrua, imo et abundanti sustentatione ministris evangelicis debita continetur.

11. *Probatur hoc præceptum ex traditione Ecclesiæ, et Jure canonico.* — Altera vero pars hujus præcepti de quota, probatur ab aliquibus canonistis, etiam ex Evangelio Matth. 23: *Væ vobis Scribæ et Pharisei, qui decimatis, etc.*; et infra: *Hæc oportuit facere, et illa non omittere, etc.* Quod etiam habet Luc., c. 11. Sed inde nihil probatur, quia Christus de tempore antiquæ legis ibi loquitur, et laudat Phariseos, in hoc quod præceptum illud servabant, reprehendit autem quia alia prætermittebant. Inde vero colligi non potest quod illud idem præceptum pro tempore legis gratiæ approbaverit. Solum ergo probandum est hoc præceptum ex traditione Ecclesiæ, et ex jure canonico; ita enim habetur in decretis, 16, q. 1, per multa capita, capit. *Ecclesiæ*, cap. *de Decimis*, et cap. *Decimas*, et cap. *Statuimus*, et cap. *In sacris*, cap. *In Canonibus*, cap. *Revertimini*, et cap. *Decimæ*, ubi specialiter Augustinus ait: *Decimæ ex debito requiruntur, et qui eas dare noluerit, res alienas invasit*, serm. 219 de Tempore. Idem præceptum habetur in titulis de Decimis, libr. 3 Decretal., et in 6. Ex quibus aliqua decreta statim indicabimus. Et in Clementina *Cupientes*, de Pœnis, excommunicantur religiosi, qui concionando, vel alio modo abalienant homines a solvendis decimis debitis; et in Concilio Tridentino, sess. 25, cap. 13 de Reform., dicitur: *Non sunt ferendi, qui variis artibus, decimas Ecclesiis obvenientes subtrahere moliantur, etc., cum decimarum solutio debita sit Deo, et qui eas dare noluerint, aut dantes impediunt, res alienas invadunt.* Deinde adjungit præceptum reddendi integre decimas

debitas. [Et in concilio Constant., session. 8, damnatur error Wicleph, qui dicebat decimas tantum esse voluntarias eleemosynas, quas populus pro arbitrio negare potest sacerdotibus male viventibus. Rationem autem et antiquitatem hujus præcepti explicabimus commodius capitibus sequentibus.]

CAPUT X.

AN PRÆCEPTUM DECIMARUM NUNC SIT JURIS DIVINI, VEL TANTUM ECCLESIASTICI?

1. *Notanda est sententia Andr. Hispan. et Rebuff.* — Suppositis his quæ in superiori capite diximus, vix relinquatur huic quæstioni locus: solet tamen latissime tractari, et ideo non possumus omittere quin breviter illam attingamus. Canonistæ itaque contendunt esse de jure divino, quod aliqui etiam naturale vocant. Inter ipsos vero duæ sunt opiniones. Prima affirmat esse simpliciter de jure divino hoc præceptum, tam quoad personales, quam quoad prædiales decimas. Hæc fuit opinio Innocentii, in Rubrica de Decimis, et in c. ult. de Parochiis, quam secuta est Glossa in c. 4 de Decimis, in 6; et Archidiaconus, in c. *Decimæ*, 19, q. 1, et in c. *Quicumque*, ubi etiam Glossa, 16, q. 7; et Anton. de Butrio, in c. *Parochianos*, de Decimis; et esse communem sententiam Canonistarum ait Tyndarus, tractatu de Decimis, quæst. 2, n. 36, et eam constanter sequitur Andr. Hispan., tract. de Decimis, § 2, ubi sentit fuisse præceptum naturale et morale, et esse immutabile, etiam quoad quotam, per ecclesiasticam potestatem. At vero Rebuff., in tract. de Decimis, q. 1, n. 9 et 10, declarat non esse de jure naturali, sed de jure divino positivo, dictante ratione naturali. Fundantur præcipue in aliquibus decretis canonicis, quæ ita loqui videntur sub tit. de Decimis, ut in cap. *Parochianos* ait Papa: *Cum decimæ non ab homine, sed a Deo sint institutæ, tanquam debitum exigere possunt.* Et cap. *Tua nobis* dicitur: *Decimæ, quas Deus in signum universalis dominii sibi reddi præcipit;* et idem in c. *Cum non sit*, et 16, q. 1, c. *Decimas*, et c. *Revertimini*, cum similibus, et in c. *Decimas*, et c. ult. ejusdem caus., et q. 15, et c. *Majores*, 16, quæst. 7, c. *Quadragesima*, de Consec., d. 5, ex Gregorio; idemque habet Ambrosius, serm. 33 in fer. 2 post Dom. 4 Quadrag., et clarius serm. 34, et habetur cap. *Nam qui*, 16, q. 2, et cap. *Quicumque*, 16, q. 7.

2. *Sententia asserens præceptum solvendi decimas prædiales esse de jure divino, personales vero, ecclesiastico.* — Secunda opinio Canonistarum est, præceptum solvendi decimas prædiales esse de jure divino, præceptum autem solvendi decimas personales esse tantum ecclesiasticum. Hæc fuit opinio Hostiensis, in Sum., tit. de Decimis, § 7, et in capit. *In aliquibus*, de Decimis: eadem tenet Joannes Andr., in regula *Qui prior*, in Mercurialibus; et Imola, et Florianus, quos refert Tyndarus supra; et Felinus, in cap. *Causam*, de Prescription.; Cardinalis, et Henricus cum aliis, quos moderni referunt, de quibus statim. Hæc opinio videtur orta ex eo quod supra diximus, prædiales decimas fuisse præceptas jure divino legis veteris, non vero personales. Unde sentiunt hi auctores hoc jus divinum, quod nunc obligat ad decimarum prædialium solutionem, esse illud ipsum quod in lege veteri obligavit, et vix possunt exponi, ut solum loquantur secundum quamdam imitationem vel confirmationem, et non formaliter ac per se; nam addunt tale esse illud jus divinum circa prædiales decimas, ut nulla humana consuetudo possit contra illud prævalere, etiam quoad quotam. In personalibus autem id facile admittunt, quia præceptum eas solvendi humanum est.

3. *Quarta assertio: præceptum alendi ministros Ecclesiæ est de jure naturali, determinatio quoad quotam, de jure ecclesiastico.* — Vera tamen sententia est, quæ ex discursu et assertionibus cap. præced. positæ facile colligitur, nempe obligationem alendi ecclesiasticos ministros de jure naturali esse, explicato et confirmato in evangelica lege per Christum ipsum et Apostolos; modum autem, seu determinationem decimæ quoad quotam ad prædictum finem reddendam, in tempore legis gratiæ formaliter esse de jure ecclesiastico, exemplariter autem (ut sic dicam) constitutum esse ad imitationem juris divini legis veteris. Adde præterea, radicaliter seu potestative manasse ex jure evangelico, et potestate a Christo specialiter data. Hæc est doctrina D. Thomæ 2. 2, q. 87, art. 1, ubi satis expresse omnes partes a nobis positas declarat, ultima excepta; idem Quodlib. 2, art. 8. Item etiam est intelligenda sententia Hugonis de S. Victor., de Sacrament., libr. 1, c. 4 et 11, qui dixit decimas ante legem fuisse in consilio, sub lege in præcepto divino, nunc de ecclesiastico; idem Alens., 3 p., q. 51, m. 1, 2 et 3; D. Anton., 2 p., tit. 4, cap. 3, § 5; Ri-

chard., in 4, d. 17, art. 2, q. 7, ad 4; Major, 4, d. 15, q. 4, ad 2 cont. 3 c.; idem sentit in d. 25, quæst. 4, et in 3, d. 37, q. 36. Idem tenet Henr., Quodlib. 4, q. 28; Adrianus, Quodlib. 5; Abulens., Matt. 23, q. 63; Soto, l. 9 de Just., q. 4, art. 1, et recentiores Theologi omnes, atque etiam moderni Canonistæ, præsertim Navar. in Manuali, cap. 21, n. 28, et in Apolog. de Redditibus ecclesiast., q. 1, monito 69; Covar., l. 1 Variar., c. 17, a principio; et Gutierrez, lib. 2 Canon. quæst., c. 21, n. 8 et sequentibus.

4. *Probatum tota assertio.* — Ratio totius sententiæ facilis est ex dictis; nam in prima parte nulla est dissensio, sed omnes convenimus decimam sustentationis jure naturæ et divino evangelico deberi. Cum autem evangelicum jus jungimus naturali, non existimamus in hac parte esse diversum, quia in lege gratiæ non habemus specialia præcepta judicialia, vel cæremonialia, præter præcepta sacrificii et sacramentorum, et præcepta fidei, sub quibus spiritualis potestas in Ecclesia a Christo relicta, cum obligatione illi obediendi, comprehenditur; sed dicimus hoc naturale præceptum peculiariter fuisse a Christo Domino in evangelio declaratum, confirmatum, et ad usum Ecclesiæ suæ accommodatum, in quibus omnibus nulla, ut dixi, dissensio est. Deinde, loquendo in rigore de decima quoad quotam, et de proprio præcepto legis divinæ naturalis, evidentissimum est non esse nunc in Ecclesia hoc præceptum juris divini in hoc sensu, quia ex natura sua tale non est, et in hoc tempore non habet aliam naturam, neque est nunc peculiaris aliqua ratio naturalis, quæ per se sola convincat magis esse debitam clericis decimam partem fructuum, quam octavam, vel duodecimam, et sic de aliis. Ac denique usus ipse ostendit non esse hoc naturale præceptum, cum non eodem modo in omnibus Ecclesiæ provinciis servetur, idque sine peccato, ut postea videbimus.

5. *Præceptum decimarum non est idem, quod legis veteris.* — Si vero sit sermo de jure divino positivo, duobus modis intelligi potest, decimam quotam esse nunc de hoc jure divino. Primo, quia illudmet præceptum, quod populo Israel fuit datum, adhuc durat, ita ut ex vi illius obligentur nunc fideles. Et in hoc sensu id sentire hæreticum esset, quia de fide est legem illam veterem jam non obligare, maxime quoad cæremonialia et judicialia præcepta, imo nec quoad moralia, quatenus illius erant, sed solum quatenus naturali ratione dictan-

tur. Et ideo Major, in tertio, Canonistarum sententiam quoad hanc partem hæreticam vocavit; quia revera interdum significant obligare nunc illud præceptum, eo ipso, quod non invenitur expresse revocatum, ut videre licet in Rebuffo, et aliis relatis ab ipso, et a nobis supra. Verumtamen non fuit necessaria revocatio, quia illa lex non erat perpetua, sed temporalis; lex autem quæ pro aliquo tempore datur, illo completo, desinit obligare absque alia revocatione; illa autem lex *posita est, donec veniret semen*, ut dicit Paulus, ad Galat. 3; et ideo adveniente Christo, et consummata redemptione, cessavit: *Fuit enim illa lex* (ait Paulus, citato loco) *pædagogus fidelium in Christo; at ubi venit fides, jam non sumus sub pædago.* Et propterea, quod hoc præceptum nunc non obliget in virtute illius legis, evidens argumentum est, quia illa lex non obligabat omnes homines, sed tantum judaicum populum, vel eos qui per circumcisionem ad illum transibant. Hoc autem præceptum nunc obligat de se universum mundum, et non media circumcisione, sed baptis-

mate. 6. *Commodiori modo explicatur illud jus divinum; et impugnatur.* — Alio ergo modo posset hoc jus divinum positivum intelligi, quia illud præceptum divinum ex peculiari Christi confirmatione prorogatum est pro lege gratiæ. Et hic sensus non continet apertum errorem contra fidem, quia, ut est communis sententia divi Thomæ et Theologorum, præcepta judicialia legis veteris, licet, ut erant illius, cessaverint et mortua sint, possunt secundum eandem formam retineri in aliqua republica, si per legitimum principem ferantur. Unde multo magis potuit hoc præceptum a Christo Domino pro sua Ecclesia confirmari, vel potius de novo tradi. Est tamen illa sententia in hoc sensu voluntaria et improbabilis; tum quia nullum habet fundamentum in Evangelio, neque in traditione, aut doctrina Patrum; nam quæ Hostiensis, Innocentius et alii Canonistæ asserunt, ex Greg., Ambrosio, Augustino et Hieronymo relatis apud Gratianum supra, nihil probant; quia non loquuntur de speciali præcepto a Christo dato, sed ab Ecclesia tradito, ad imitationem divinæ legis antiquæ, ut ex Cypriano, et aliis, capite sequenti referemus. Est etiam contra receptam doctrinam Theologorum, quod cum lege nova non sunt a Christo data præcepta judicialia, nec cæremonialia præterquam sacramentorum, et est D. Tho-